

12. Den förtrollade jungfrun.

MÄNTSÄLÄ, Svenssons saml. 4, 79; även Brage, årsskrift IV, 207.
Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Modren hon lärde så sonen sin:
— i skogen —
»Sköte du djur och sköte du rå»,
— som gull bär mellan sina bogar —
 2. »sköte du djur och sköte du rå,
den högstsalige hinden läte du gå»,
 3. »den högstsalige hinden läte du gå!»
Svennen han rider i rosendelund,
 4. svennen han rider i rosendelund,
där dansar en hind alltför hans hund,
 5. där dansar en hind alltför hans
hund.
Ungersven sin båge bände,
 6. ungersven sin båge bände,
den vassa pilen snarligt utsände.
 7. Den vassa pilen, som han sköt,
den högstsaliga hinden skadan nöt.
 8. Svennen han kastar bort bågen sin,
sen tager han sin vassa kniv.
 9. Svennen kastar bort hans karna
små,
och själver han den hinden begynte
att flå.
 10. Han flådde i hennes nacke mjuk,
där strömmade fram gullockar små.
 11. Han flådde i hennes bröstet bart,
där fann han sin systers gullkedja.
 12. Han flådde i hennes bringa fin,
där fann han sin systers gullringar.
 13. Han flådde i hennes fot så fin,
där fann han sin systers silkeskjol.
 14. Svennen han kastar sin kniv till
jord:
»Nu haver jag sannat moder mins ord.»
 15. Svennen han gångar i klostret in,
där lade han bort bågan sin.
 16. Svennen han gångar i klostret in,
där lade han ner kniven sin.
 17. Det faller rim allt utmed ån,
säll är den sven god lycka får.
 18. Svanen flyger högt i skyn,
— i skogen —
säll är den sven, den ej lydnad skyr.
— som gull bär mellan sina bogar —
-